

حسام آبنوس

دانشمند از مدتدی در اینستاگرام چرخ می‌زدم و پست‌ها و استوری‌های افراد را می‌خواندم که با یک استوری که سوالی جالب در آن بود روبه‌رو شدم. یک نفر از دنبال‌کنندگان خود خواسته بود کتابی با محوریت نهج البلاغه به او معرفی کنند. یکی از قیدهایی که برای معرفی کتاب گذاشته بود جدید و تازه بودن اثر معرفی شده بود؛ یعنی کتابی با محوریت نهج البلاغه که تازه هم باشد. من بنزگ نوشتم: «نهج البلاغه... همیشه تازه و جدید است!» به عبارت خواسته بود که یک کتاب جدید با محوریت نهج البلاغه و شخصیت امیرالمومنین(ع) معرفی کنند که خب از نظر من این کتاب آنقدر تازگی دارد که هیچ کتابی نمی‌تواند بعد از آن جدید باشد و شرح و تفسیرهای در واقع از بزرگی این کتاب اعتبار می‌گیرند.

واقعیت راگربخواهیم چیزی غیر از این نیست.
ما به عنوان شیعیان و دوستانداران علی بن
ابی طالب، نهج البلاغه ایشان را که گردآوری مرحوم
سید رضی است و بخشی از سخنان ایشان است
که از نظر سید رضی در بالغت بر جسته بوده‌اند.
چقدر خوانده‌ایم؟ کتابی که بزرگان تاریخ درباره آن
حروف زده‌اند و متوجهان بر جسته آن را به فارسی یا

بر این می‌باید پروردید.
علاوه بر این چقدر نهنجبلاغه به ما معرفی شده است و چقدر در معرفی این کتاب کوشش کردایم؛ مگراین نیست که جور جرداق مسیحی می‌کویید که شب هنجهنج ابلاغه را زیر سر می‌گذارم و می خواهم، او که از سنتین پایین روی این کتاب کار کرده بود و کتاب «الامام علی صوت العداله الانسانیه» را براساس این کتاب بزرگ درینچ جلد نوشت. کتابی که یک مسیحی در اثر انس با آن این طور به شخصیت صاحب آن ارادت پیدا کرده و

مهم ترین ثابتی را حوالی آن تو شنیده است.
حالا ماهکه حتما خود را دوستدار علی بن ابی طالب
امیرالمؤمنین (ع) می دانیم و حاضر نیستیم ذرا هی
ت در دید کیم چقدر باین کتاب مهم تلاش کرده ایم
و چقدر فرصت کردیم آن را مطالعه کنیم؟ کتابی که
حکمت از آن فوران می کند و چه سخا و اوند خاطی
را میروز بخواند و فرد ادیرافتی تازه در خوانش دوباره
آن داشته باشد. کتابی که امیرکلام در آن با شما
سخن مگذیده لفظی (برادر، قارآن) است.

شاید اگر گفته شود، این کتاب به درد زندگی ما می خورد برخی از مباور نکنیم، به خاطر این که آن رانخوانده ایم و آن مانوس نبوده ایم. کتابی که برنامه زندگی در دنیاست؛ دنیایی که از اتفاقات سیاسی و اجتماعی تا شخصی و فردی تشکیل شده و تمام آنها را زندگی مانقه دارند و گوینده سخنان این کتاب، برای تمام آنها دستور العمل و برنامه

برای همین باز هم باید تکرار کرد و تکرار کرد که «نهج البلاعه همیشه تازه و جدید است!» و چه افرادی میتوانند که ملائکه خلق انسان را

افسوس بزرگی که مان را نمی خوانیم!

کدام روایت درباره حصر خرمشهر معتبر است؟

۱۳۵۰ روپیہ میلے

بپذیریم یان بزیریم آیچه به عنوان وضع موجود با آن روبه رو هستیم این است که ما هر روز که می گذرد با فراموش کردن روایت های اصیل، خرمشهر را زدست می دهیم. خرمشهری که به راحتی به دست دشمن نیفتاد و به راحتی هم آزاد نشد، ولی امروز روز حالی که جنگ روایت هاست در جریان است، ما روایت های خودمان را فراموش کرده ایم. نمی دانیم خرمشهر کجاست یا شهید محمد جهان آرا کیست؟ حتی نمی دانیم فرمانده فاتح خرمشهر چه کسی است؟ می بینید! سؤال های ساده ای است که ما پاسخ های روشی برای آنها داریم. حال یعنی که بخواهیم بدون رجوع به گوگل یا دیگر موتورهای جست و جو بگوییم که مدت زمان مقاومت خرمشهر چند روز است، احتمالاً برای ماکار سخت باشد!

امروز در آستانه سی و هفتمین سالگرد آزادسازی خرمشهر و بازیسی گیری این شهر هستیم، ولی اگر بخواهیم رواست باشیم، باید بگوییم هنوز خرمشهر در حصار است، حصری که ناشی از نخادن و تکثیر نشدن روایت خرمشهر است و هنوز این نقطه طلای در جنگ هشت ساله از این فراموشی رنج می برد و به نظر حصر خرمشهر بیش از ۵۷۸ روز است، حصری است به طول تاریخ فراموشی این شهر از هنرگرانی سیاسی و فرهنگی ما! شهری که مردم آن درس ایستادگی و غور را به تاریخ دیکته کردند و کوچه‌پس کوچه‌های این شهر بادا ورزان و مردانی است که حاضر نبودند ساده دست از طرف خوبی و شمند.

باز هم باید برگردم به ابتدای سخن، مامردمی با فرهنگ شفاهی هستیم و ای کاش! به جای تکرار سالانه برعکس کلید واژه‌های مشهور پیرامون خرمشه ره روابت‌های خرمشهر را که از زبان شاهدان و حاضران در آن روzenها بازگشوده، تکرار می‌کردیم. در آن صورت احتمالاً امروز خرمشهر این گونه در ندبند روابت‌هاتنهانبود. امروز پس از ۳۷ سال از آزادسازی خرمشهری که صدام برای تصرف این بندهای بسیاری داشت و حاضر نبود به هیچ وجه آن را که اهرم تبلیغاتی اش در جنگ بود از دست بددهد، شهری که ابزار جنگ روانی دستگاه جنگی صدام بود و مقاومت مردمی در آین شهر آن را تمایز از شهرهای جنگ‌زده جهان کرده، باید گفت

۴) مانسان‌های شفاهی هستیم. این «ما» که می‌گوییم منظور مای ایرانی است. ما ایرانی‌ها انسان‌های هستیم که فرهنگ‌مان شفاهی است و برای همین است که در سخنان خودمان هم روی واژه «شنیده‌ام» زیاد تکیه می‌کنیم و بخشی از ساختار ذهنی ما درباره امور مختلف براساس شنیده‌ایمان است. برای همین وقتی می‌گوییم «خرم‌هر» با درنگ تیتر خبر تلویزیون پس از آزادسازی خرم‌شهر در گوش‌مان می‌پیچد؛ «خرم‌شهر شهر خون آزاد شد» و بعد از آن هم نوحوه مشهوری که ترجیع بند آن («مد نبودی») است دور می‌خورد. البته احتمال دارد جمله مشهوری که منسوب به امام خمینی (ره) است هم در خاطرمان بیاید: «خرم‌شهر را خدا آزاد کرد».

می‌گفتم که ما مردمی شفاهی هستیم که ذهن و زبان مان موضوعات شفاهی شکل می‌دهد! یعنی اگر از ما پرسند همین خرمشهر که خدا آزاد کرده چقدر می‌شناسید یا قدر درباره همان دوره درباره اش مطلب خوانده اید احتمالاً جواب واضحی نمی‌توانیم بدیم. اصلاً این طور اگر نباشد باید شک کرد. ما می‌دانیم که عراق ها شهر را خانه به خانه تصرف و تسخیر کردند. مثلاً می‌دانیم که مسجد جامع شهر مرکز مقاومت مردمی بوده و رهبری مقاومت و همانهنجی جنگی مقاومت شهر از این مسجد صورت می‌گرفته است. مثلاً می‌دانیم پس از آزادسازی خرمشهر رزمنده‌ها فوج فوج در این مسجد نماز شکر خواندند که تو انسنند پاره تن وطن را زدشمن بعثی باز پس بگیرند ولی بعید است بدانیم که این شهر پس از چند روز مقاومت مردمی به دست ارتش بعث عراق افتاد؟

یعنی در روزگاری که این روایت ماحروف اول و آخر این زندگانی خیلی روایت درستی از این شهر نمی‌دانیم، این به معنای این نیست که روایت درباره این شهر از مراحل مختلف اعم از مقاومت، نبرد خیابانی، چند تن به تن و باز پس گیری وجود ندارد بلکه باید در کمال تأسف گفت: ماروایت‌های موجود را خواندند.

ما مقصیریم که روایت‌ها را نمی‌خواهیم. روایت‌هایی که کار درین ده سال توجه نداشته باشند، آنها اخلاقی اند.

اگر بخواهیم رواست
باشیم، باید بگوییم
هنوز خرمشهر در
حصار است، حصری
که ناشی از نخواندن
و تکثیر نشدن روایت
خرمشهر است و هنوز
این نقطه طلایی در
جنگ اساله از این
فراهم شی رنج می برد و
به نظر حصر خرمشهر
بیش از ۵۷۸ روز است؛
حصاری است به طول

ریج